

de alt have, og som de ved Tidens Ret have hævdet. Jeg maa altsaa holde paa, at Fiskerne faae den saakaldte Strandbredsret. Hvad Kap. 2 angaar, lyder jo Oberkriften: „Fiskeri paa Havet og udfor de aabne Ryster“. Her vil jeg gjøre opmærksom paa, at det ikke er hele Havet. Det har jeg hørt flere misforstaa saaledes, at det skulde være det store aabne Hav, der menes, men af § 1 ses det, at der tales kun om dansk Søterritorium, og derfor vil jeg ønske, at der havde staaet som Oberkrift „Fiskeri paa Havet eller ud for de aabne Ryster paa dansk Søterritorium“. Det er disse Regler, vi nu komme til i dette Kapitel, som det dreier sig om. Der staaar nu i § 7: „Fiskeri ved Trawl er forbudt“. Det er en Indrømmelse, jeg kunde give til den Side, forudsat jeg kunde faae et Væble for det. Men i Grunden kan jeg slet ikke se, hvorfor den Bestemmelse er nødvendig. Naar man kan fiske lige ud for dansk Søterritorium — og dette gaar jo som bekendt knapt tre Kvart Mil ud fra Kysten — forstaaer jeg ikke, at det skulde være nødvendigt at sætte denne Bestemmelse her, saa meget mere, som Udlændinge maaste nok ville komme Kysten saa tæt som muligt. En Forbedring er der slet ved § 7, der var en af de Paragrafer, vi særlig var uenige om i sin Tid, og det er med Hensyn til den Vægt, som man maa hænge paa Garnene. Tidligere har man bestemt holdt paa 24—25 Pd.s Vægt, men nu er man naaet op til 40 Pd. Jeg erkjender, at der her er gjort os en Indrømmelse, skjøndt, ganske vist, den er begrundet i, at man nu har opdaget, at de nuværende Fiskevaad ere meget større end de tidligere. Men hvad nu Grunden er til, at Regjeringen har gjort den Indrømmelse, er jo ligegyldigt. Den er gjort, og vi skulle tage den til Følge. Men nu kommer § 8, og heri siges der, at „Fiskeri med Vaad af hvilken som helst Slags er udenfor Vesterhavet og Kattegat forbudt i Maanederne Marts, April, Mai“. Dette kan jeg ikke være med til, og jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Bræstv (Vesth), som holder paa, at derude bør vi hverken have Tidsbestemmelser eller andre forhindrende Bestemmelser, især naar vi skulle have den dertil spiede Indskrænkning, at i Kattegat endogsaa maa Snurrevaad ikke bruges i 5 Maaneder. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man ikke har sat Snurrevaad ved Siden af almindelige Vaad. Hvorfor har man særlige Tidsbestemmelser for dem? Jeg ser helst, at hele denne Bestemmelse gaar ud, men i det Mindste vil jeg for mit Vedkommende arbejde paa, at det sidste Punktum om Snurrevaad i Kattegat falder bort. Jeg skal kun kortelig omtale

det sidste Stykke i § 8 og henholde mig til de Udtalelser, der ere saaldne fra flere ærede Talere i den Henseende, i det denne Tanké jo gaar igjen mange Steder, at der skal overlades en hel Del til Ministeren. Efter dette Stykke i § 8 skulde Tidsbestemmelsen overlades til Ministeren; men det var noget af det Sidste, jeg vilde indlade mig paa, Jeg veed jo ikke, i hvad Retning det kan gaa, men jeg har en Anelse om, at Regjeringen, som staaar paa Principet, at man skal værne Fiskene for Fiskerne, gjerne kunde gjøre de nævnte Tidsrum for store. I § 11 er der efter min Mening ogsaa slet en Forbedring. Medens man har bestemt, hvordan Lystrene og flere af den Slags Redskaber skulde være, og overført de Bestemmelser, som man har i den Henseende paa Limfjorden, paa det almindelige Fiskeri i det aabne Hav og udfor de aabne Ryster, har man taget Mastebestemmelserne bort. Jeg tror, at det er heldigt, at man har sagt: Værsgo' arbeid nu med de Redskaber, men jeg forstaaer ikke, at vi i Kattegattet, Nordøen, Sundstederne og Drevsund skulle sætte nogenjomhelst Indskrænkning i Fiskeretten. Efter den Forbindelse, som disse Bandede staaar i med det aabne Hav, vil der altid være tilstrækkelig af Fisk, saa at vi kunne sige til Fiskerne: Værsgo' tag nu fat. Naar det i § 13 forbeholdes Ministeren, hvis nye Redskaber skulde blive opfundne, at han, naar han anser dem for skadelige, strax kan forbyde dem, er det for Meget at lægge i Ministerens Haand. Det maa ikke være nok, at Ministeren anser dem for skadelige, men det maa være saaledes, at de bevislig ere skadelige, saa at ikke alene Ministeren mener det, men at Enhver kan se det.

Med Hensyn til Kapitel 3, der omhandler Fiskeriet i Limfjorden, skal jeg kun gjøre nogle faa Bemærkninger. § 29 er et af de Punkter, vi tidligere have freddet en Del om, idet den indeholder Bestemmelsen om de laasede Bandede, hvorved man forstaaer Strækninger, hvor det forbydes at bruge Malesfiskeri med Puls- eller Bøtvaad. Jeg skal kun sige, at den nuværende Affattelse er det tidligere Udvalgs, og som saadan maa man jo sige, at det er en Indrømmelse. Men det staaar for mig i Grunden, som vi gik for vidt den Gang, vi gjorde den Indrømmelse. Jeg tror, det er for store Stykker, vi ere gaaede med til at gjøre til laasede Bandede, og dog var det en stor Forbedring fra, hvad der stod i det originale Forslag af 1873, i Følge hvilket store Stumper, ja endogsaa hele Sundstumper i Limfjorden, vare gjorte til laasede Bandede. Det andet Stykke